

Sygn. akt **II K 758/14**, UKS2291/W1M1/ (...)

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Obst

Protokolant: sekr. sąd. Kamila Ochenkowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Słupsku W. A. oraz inspektora kontroli skarbowej Urzędu Kontroli Skarbowej w G. E. C.

po rozpoznaniu w dniach 22.01.2015 r., 19.03.2015 r., 05.05.2015 r., 11.06.2015 r., 16.07.2015 r., 09.09.2015 r., 08.10.2015 r., 12.11.2015 r., 17.12.2015 r., 21.01.2016 r., 03.03.2016 r., 07.04.2016 r., 16.05.2016 r., 20.06.2016 r., 18.07.2016 r., 26.08.2016 r. i 26.09.2016 r. sprawy

T. D. (D.), s. R. i W. z d. S., ur. (...) w G.,

oskarżonego o to, że:

w okresie od 1 grudnia 2009 r. do 25 listopada 2010 r. posłużył się fakturami VAT: nr (...) z dnia 05.12.2009 r. wystawioną przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. (wartość netto 400.000,00 złotych, podatek VAT 88.000,00 złotych) oraz nr (...) z dnia 29.09.2010 r. wystawioną przez Firmę Budowlano- (...) z siedzibą w U. (wartość netto 362.809,00 złotych, podatek VAT 79.817,98 złotych), które nie dokumentowały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych oraz nierzetelnie prowadził w tym zakresie rejestry zakupów VAT za miesiące grudzień 2009 r. oraz wrzesień 2010 r., co skutkowało złożeniem w Drugim Urzędzie Skarbowym w G. nierzetelnych deklaracji dla podatku od towarów i usług (...) -7 za miesiące od grudnia 2009 r. do października 2010 r. oraz narażeniem na uszczuplenie podatku od towarów i usług w miesiącu styczniu 2010 r. oraz miesiącu październiku 2010 r. w łącznej kwocie 167.818,00 złotych,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 k.k.s. w zbiegu z art. 62 § 2 k.k.s. oraz art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.,

I. uznaje oskarżonego za winnego tego, że w okresie od 5 grudnia 2009 r. do 25 stycznia 2010 r. w S. i G., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, posłużył się fakturą VAT: nr (...) z dnia 5 grudnia 2009 roku wystawioną przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. (wartość netto 400.000,00 złotych, podatek VAT 88.000,00 złotych), która nie dokumentowała rzeczywistego zdarzenia gospodarczego oraz nierzetelnie prowadził w tym zakresie rejestry zakupów VAT za miesiące grudzień 2009 roku, co skutkowało złożeniem w II Urzędzie Skarbowym w G. nierzetelnej deklaracji dla podatku od towarów i usług (...) -7 za miesiąc grudzień 2009 roku oraz narażeniem na uszczuplenie podatku od towarów i usług w miesiącu styczniu 2010 r. w kwocie 88.000,00 złotych, tj. przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 k.k.s. w zbiegu z art. 62 § 2 k.k.s. oraz art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 56 § 2 k.k.s. przy zast. art. 7 § 2 k.k.s. wymierza mu karę grzywny w ilości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wartość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa przypadające na niego koszty sądowe w części, to jest w kwocie 1.236,10 (tysiąca dwustu trzydziestu sześciu, 10/100) złotych, w tym 1.000 (tysiąc) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt II K 758/14

UZASADNIENIE

T. D. został oskarżony o to, że:

- w okresie od 1 grudnia 2009 r. do 25 listopada 2010 r. posłużył się fakturami VAT: nr (...) z dnia 05.12.2009 r. wystawioną przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. (wartość netto 400.000,00 złotych, podatek VAT 88.000,00 złotych) oraz nr (...) z dnia 29.09.2010 r. wystawioną przez Firmę Budowlano- (...) z siedzibą w U. (wartość netto 362.809,00 złotych, podatek VAT 79.817,98 złotych), które nie dokumentowały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych oraz nierzetelnie prowadził w tym zakresie rejestry zakupów VAT za miesiące grudzień 2009 r. oraz wrzesień 2010 r., co skutkowało złożeniem w Drugim Urzędzie Skarbowym w G. nierzetelnych deklaracji dla podatku od towarów i usług (...) -7 za miesiące od grudnia 2009 r. do października 2010 r. oraz narażeniem na uszczuplenie podatku od towarów i usług w miesiącu styczniu 2010 r. oraz miesiącu październiku 2010 r. w łącznej kwocie 167.818,00 złotych, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 k.k.s. w zbiegu z art. 62 § 2 k.k.s. oraz art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. D. i S. M. w dniu 17 września 2009 roku zawiązali Biuro (...) Sp. z o.o. w G., której przedmiotem działalności były m.in. specjalistyczne roboty budowlane, a konkretnie budownictwo drogowe. Spółka została zarejestrowana w Krajowym Rejestrze Sądowym 1 października 2009 roku. T. D. objął 34 udziały, a S. M. – 66. Obaj wspólnicy byli zarazem członkami zarządu uprawnionymi do samodzielnej reprezentacji Spółki. Ze spółką od samego początku jej istnienia związany był również P. S. (1), który formalnie został jednak zatrudniony na stanowisku dyrektora generalnego od 1 marca 2010 roku.

Dowód: wyjaśnienia **T. D.** (k. 140-142, 607-608), zeznania **S. M.** (k. 53-54, 151-154, 170-172, 284-287), odpisy z KRS (k. 76-78, 290-292), **P. S. (1)** (k. 13, 92-94, 159-163, 280-282, 452-454, 561, 571, 631-632), wydruk z Systemu (...) Prawnej LEX (k. 79-80), dokumenty sporządzane na okoliczność wykonywanych robót drogowych (k. 6, 16, 17-41).

Pod koniec 2009 roku Spółka (...) zawarła umowę z firmą (...) Sp. z o.o. w K. na wybudowanie parkingu oraz przebudowę ul. (...) w S. przy nowopowstającym w tej lokalizacji sklepie (...). Spółka (...) posługiwała się w tym zakresie wieloma podwykonawcami nie było wśród nich jednak (...) Sp. z o.o. w G.. Mimo to T. D. pozyskał w celu podwyższenia kosztów działalności spółki w nieustalonych okolicznościach fakturę VAT nr (...) wystawioną w imieniu w/w spółki dniu 5 grudnia 2009 roku przez nieustaloną osobę na (...) Sp. z o.o. w S.. Z jej treści wynikało, że Spółka (...) wykonała na rzecz Spółki (...) prace ziemne i podbudowy na budowie obiektu handlowego (...) przy ul. (...) w S., co nie było zgodne z prawdą. Faktura opiewała na kwotę 488.000 złotych w tym 88.000 złotych podatku VAT. Dokument ten bez jakiegokolwiek dodatkowej dokumentacji T. D. dostarczył do kancelarii podatkowej prowadzonej przez B. K., w następstwie, czego doszło do jej ujęcia w rejestrze zakupów VAT za miesiąc grudzień 2009 roku. Jednocześnie poprosił S. M. do udzielenia Spółce (...) pożyczki w kwocie 88.000 złotych, co też ten uczynił przelewając tą kwotę w dniu 26 stycznia 2010 roku ze swojego prywatnego rachunku na rachunek spółki w A. Bank, a następnie jeszcze tego samego dnia na rachunek Spółki (...). Transakcja ta uwzględniona została zarazem do wyliczenia podstawy opodatkowania i podatku należnego w deklaracji VAT-7 za miesiąc grudzień 2009 roku złożonej następnie w Drugim Urzędzie Skarbowym w G..

Dowód: częściowo wyjaśnienia **T. D.** (k. 140-142, 607-608), zeznania świadków: **S. M.** (k. 53-54, 151-154, 170-172, 284-287), **A. S.** (k. 95-96, 155-159, 278-280), **P. S. (1)** (k. 13, 92-94, 159-163, 280-282, 452-454, 561, 571, 631-632), **B. K.** (k. 102-103, 274-277), faktura VAT nr (...) (k. 2), deklaracja dla podatku od towarów i usług (k. 3), rejestr zakupów VAT za grudzień 2009 roku (k. 4-5), historia rachunku bankowego (k. 254-272).

(...) Sp. z o.o. w G. została zawiązana przez M. R., W. R. i H. Z. w dniu 27 marca 2000 roku, którzy w dniu 13 lutego 2006 roku zbyli udziały w niej J. O.. Do tego czasu w jej ramach nie była prowadzona jakakolwiek działalność gospodarcza, natomiast J. O. zmieniła siedzibę spółki na G. i w jej ramach zajmowała się handlem materiałami budowlanymi. Następnie w dniu 21 kwietnia 2009 roku zbyła ona udziały w spółce (...). Mężczyzna ten był „figurantem”, który w

ramach spółki nie prowadził żadnej działalności gospodarczej, a podpisywał jedynie dokumenty sporządzane przez nieustalone osoby w imieniu spółki, za co otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 2.000-3.000 złotych miesięcznie.

Dowód: zeznania świadków: **J. O.** (k. 344-346), **W. R.** (k. 346-347), **H. Z.** (k. 386-387), **K. G. (1)** (k. 387-388), częściowo **M. M. (1)** (k. 391-392), **E. B.** (k. 351-354), **M. R.** (k. 455-456), **K. P.** (k. 531-532), odpis z KRS (k. 231-233), protokół z kontroli (...) w G. w (...) Sp. z o.o. (k. 302-317), decyzja Dyrektora (...) w G. z dnia 21 lutego 2012 roku w sprawie (...) (k. 319-335), kopia dokumentów z akt rejestrowych (...) Sp. z o.o. (k. 401-435), informacja z ZUS O/G. (k. 463 i k. 34 załącznika adresowego).

W 2010 roku w Spółce (...) doszło do zmian osobowych w gronie wspólników, gdyż w dniu 22 czerwca 2010 roku S. M. zbył całość posiadanych udziałów P. S. (1), ten z kolei w dniu 8 grudnia 2010 roku przeniósł własność udziałów: w połowie na T. D., a drugą połowę na swoją małżonkę A. S.. Następnie, w dniu 8 czerwca 2011 roku T. D. zbył 37 udziałów A. S., a pozostałych 30 – P. S. (1), który został zarazem powołany na jedynego członka zarządu w miejsce odwołanego T. D..

Dowód: częściowo wyjaśnienia **T. D.** (k. 140-142, 607-608), zeznania świadków: **S. M.** (k. 53-54, 151-154, 170-172, 284-287), **A. S.** (k. 95-96, 155-159, 278-280), **P. S. (1)** (k. 13, 92-94, 159-163, 280-282, 452-454, 561, 571, 631-632), **B. K.** (k. 102-103, 274-277), odpis z KRS (k. 290-292).

W dniu 6 września 2010 roku T. D. w imieniu (...) Sp. z o.o. podpisał umowę z (...) Sp. z o.o. w P. k/P. na wykonanie części robót budowlanych w ramach przebudowy drogi powiatowej nr (...) R.-W., które to prace druga z wymienionych spółek prowadziła w wykonaniu umowy z Zarządem Dróg Powiatowych w S.. Na potrzeby wykonywanych prac (...) Sp. z o.o. zakupiła w dniu 29 września 2010 roku od Firmy Budowlano- (...) K. G. (2) w (...).100 ton kruszywa betonowego o frakcji 0-31,5 mm za kwotę 442.626,98 złotych w tym 79.817,98 złotych podatku VAT. Był to materiał rozbiórkowy pozyskany przez drugi z wymienionych podmiotów z różnych obiektów, na których wykonywał on prace budowlane. Na okoliczność transakcji wystawiono fakturę VAT nr (...), która również została ujęta w rejestrze zakupów VAT za wrzesień 2010 roku. Transakcja ta uwzględniona została zarazem do wyliczenia podstawy opodatkowania i podatku należnego w deklaracji VAT-7 za miesiąc wrzesień 2010 roku złożonej następnie w Drugim Urzędzie Skarbowym w G..

Dowód: wyjaśnienia **T. D.** (k. 140-142, 607-608), zeznania świadków: **S. M.** (k. 53-54, 151-154, 170-172, 284-287), **A. S.** (k. 95-96, 155-159, 278-280), **P. S. (1)** (k. 13, 92-94, 159-163, 280-282, 452-454, 561, 571, 631-632), **B. K.** (k. 102-103, 274-277), **K. G. (2)** (k. 112-113, 283-284), **A. B. (1)** (k. 128-130, 389-390), **G. K.** (k. 454-455), **D. D. (2)** (k. 578-580), **I. P.** (k. 587-588), **P. B.** (k. 633), **M. K.** (k. 634-635), **M. B.** (k. 109-110), kopia faktury VAT nr (...) (k. 6), deklaracja dla podatku od towarów i usług (k. 7-8), rejestr zakupów VAT za wrzesień 2010 roku (k. 9-12), dokumenty dotyczące współpracy (...) w U. z (...) Sp. z o.o. w G. przy przebudowie drogi R.-W. (k. 29-34, 38-41), informacja z Zarządu Dróg Powiatowych (k. 298-299), informacja z (...) Sp. z o.o. (k. 371, 464 i k. 36 załącznika adresowego, k. 541, 620), umowa nr (...) z dnia 6 września 2010 roku pomiędzy (...) Sp. z o.o. a (...) Sp. z o.o. z załącznikami (k. 467-525), kopia faktury VAT nr (...) (k. 568 i k. 53 załącznika adresowego), kopia protokołu odbioru robót (k. 569 i k. 54 załącznika adresowego), wykaz sum dobowych opadów atmosferycznych (k. 598), pismo z Zarządu Dróg Powiatowych w S. z załącznikiem (k. 614-615), pismo z Gmina K. z załącznikiem (k. 616-619)

W okresie od 3 lipca 2012 roku do 6 marca 2013 roku w (...) Sp. z o.o. została przeprowadzona kontrola skarbowa przez Urząd Kontroli Skarbowej w G. w zakresie rzetelności deklarowanych podstaw opodatkowania oraz prawidłowości obliczania i wpłacania podatku od towarów i usług za okres od grudnia 2009 roku do października 2010 roku. Decyzją z dnia 24 kwietnia 2013 roku Dyrektor (...) w G. określił wobec (...) Sp. z o.o. podatek od towarów i usług, ustalając, że faktura VAT nr (...) wystawiona przez (...) Sp. z o.o. w G. oraz nr (...) wystawiona przez (...) w U. nie dokumentowały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych.

Dowód: protokół kontroli (k. 57-66), decyzja Dyrektora (...) w G. z dnia 24 kwietnia 2013 roku w sprawie (...) (k. 67-74).

W świetle aktualnej karty karnej T. D. jest osobą niekaraną.

Dowód: karta karna (k. 613).

W postępowaniu przygotowawczym (k. 140-142) oskarżony **T. D.** nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że faktura VAT nr (...) wystawiona przez (...) Sp. z o.o. jest mu znana. Była mu okazywana podczas czynności pracowników kontroli skarbowej. Przy czym pierwszy raz widział ją u księgowej, kiedy informowała go, że nie ma do niej załączonych protokołów. Tłumaczył zarazem, że dokument ten został złożony do księgowości przez S. M., który w 2009 roku mieszkał w S. i był głównym udziałowcem firmy (...) Sp. z o.o. – posiadał 67 % udziałów, podczas, gdy wysokość jego udziałów wynosiła 33%. Podkreślał, że jest pewien, iż to S. M. dostarczył rzeczoną fakturę do księgowości, wskazując zarazem, że to właśnie on opłacił podatek VAT należny od udokumentowanej przez nią transakcji. Precyzował przy tym, że najpierw zasilił rachunek spółki ze swojego prywatnego konta kwotą 88.000 złotych, a następnie dokonał płatności, on zaś w tym czasie nie miał nawet dostępu do konta, w związku z czym nie wie kiedy dokładnie nastąpiła wpłata. Oświadczył, że należność wynikająca z faktury nie została uregulowana, gdyż nikt się o nią ze Spółki (...) nie upominał. Przyznał, że to on zawierał kontrakt na prace przy budowie Biedronki przy ul. (...) w S., nie pamiętał jednak nazwy kontrahenta. Dodał, że to P. S. (1) nadzorował prace przy tej inwestycji, zaznaczając, że jest on teściem S. M.. Co do swojej osoby wyjaśnił zaś, że generalnie nie przebywał na tej budowie, a pojawiał się tam wyłącznie w celu podpisania protokołów. Tak, więc to P. S. (1) zamawiał materiały na budowę, a faktury opłacał S. M.. Oni też mieli uprawnienia budowlane, których nie posiadał oskarżony, w związku z czym zajmował się pozyskiwaniem kontraktów oraz kosztorysowaniem. Oświadczył, że nie przypomina sobie żadnych rozmów z pracownikami spółki na temat przedmiotowej faktury, poza rozmową z księgową B. K., która poinformowała go, że dokument ten został do niej dostarczony przez S. M., jednak nie została ona opisana, jak też nie dostarczono do niej protokołów. Nadmienił, że w ogóle nie zna Spółki (...) z G.. Znana jest mu natomiast firma (...) oraz M. M. (2). Dodał, że zapoznawał się ze składanymi przez niego ofertami, kiedy pracował w B. K.. Podkreślił zarazem, że zna go jedynie ze sfery stricte zawodowej.

Odnośnie faktury nr (...) wyjaśnił, że została ona wystawiona przez firmę (...) z U. i dotyczyła dostawy kruszywa na budowę drogi R.-W. i na ten też cel zostało w całości wykorzystane. Dalej oświadczył, że warunki zakupu tego rodzaju materiału ustalał kierownik budowy, którym był wtedy P. S. (1) z pełnomocnikiem firmy (...) z U., którym był wtedy S. M., będący zarazem synem właścicielki firmy (...). Wiedział o tym od A. S.. Polecał jej wówczas dostarczenie dokumentu wz przez S. M., jednak nie posiadał wiedzy, czy to zostało dopełnione. Odnośnie zapotrzebowania na kruszywo do przebudowy przedmiotowej drogi wyjaśnił, że oscylowało ono w granicach 8-11 tysięcy m³, to jest około 22 tysięcy ton, podczas gdy faktura dotyczyła jedynie 4 tysięcy ton kruszywa, w związku z czym pozostałą jego część zakupili w innych przedsiębiorstwach. Dodał, że cena kruszywa wskazana na fakturze (...) obejmowała również koszty transportu, gdyż materiał ten należało dostarczyć do miejsca jego składowania przy ul. (...) w R.. Przy czym z wypowiedzi S. M. wynikało, że kruszywo pochodziło z przebudowy parkingu przy szpitalu na ul. (...) w S.. Widział to kruszywo, były to połamane kamienie o frakcji 31 mm. Podsumowując oświadczył, że potwierdza dostarczenie tego materiału przez S. M., natomiast nie potrafił zająć stanowiska, co do zapłaty wynikającej stąd należności. Nadmienił, że aktualnie nie jest członkiem zarządu w B. K., a swoje udziały w tej spółce zbył P. S. (2) oraz A. S.. Dodał, że osobą odpowiedzialną za działalność (...) Sp. z o.o. zarówno w G., jak i w U. był S. M., będący głównym udziałowcem, natomiast on nie miał wpływu na treść wystawianych faktur, jak też nie zatwierdzał faktur będących przedmiotem niniejszego postępowania. Przyznał, że na polecenie głównej księgowej dokonał opisu faktury nr (...) na jej odwrocie, tłumacząc, że zrobił to w telefonicznym uzgodnieniu z S. M., który zapewniał, że objęte fakturą prace zostały wykonane przez wskazaną w jej treści spółkę.

Również w toku postępowania sądowego oskarżony konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i pierwotnie skorzystał z przysługującego mu prawa do domowy składania wyjaśnień (k. 229-230). Następnie zaś (k. 606-608) wyjaśnił, że odnośnie faktury VAT nr (...) posiada kopię protokołu z narady, która odbyła się na budowie drogi R.-W. (k. 601), gdzie w pkt 10 zgromadzeni na tej naradzie łącznie z inspektorem nadzoru M. F. uzgodnili, że w związku z tym, że wykonawca przedłożył badania gruzu betonowego celem zweryfikowania

przydatności stosowania takiego materiału na budowie, to może być on stosowany zamiennie w podbudowie pomocniczej w miejscu stabilizacji RM-2,5. Tłumaczył przy tym, że stabilizacja RM-2,5 w kosztorysach ofertowych (k. 599-600, 602-605) przewidywana była jako podbudowa z gruntu stabilizowanego cementem RM-2,5 MPa o różnych grubościach. Powodem zamiany były warunki atmosferyczne, głównie deszcze, które uniemożliwiały stabilizację cementem RM-2,5 MPa, na którą to okoliczność przedłożył histogram opadów za okres od 29 lipca 2010 roku do 14 września 2010 roku (k. 598). Nadmienił, że K. G. (2) nie była jedynym dostawcą kruszywa do tej inwestycji, pozostali to firmy (...) ze S., (...) z B. i G. L. z S.. Dodał, że według szacunków opartych na kosztorysach potrzebna do wykonania podbudów z gruntu betonowego było około 6496 ton. Wskazał ponadto, że na składowanie kruszywa przez firmę (...) zostały wydzierżawione place składowe od gminy K., za które były płacone podatki gruntowe. Przy czym były one zlokalizowane w miejscowościach S. i S.. Tłumaczył, że w momencie prowadzenia postępowania podatkowego nie był już osobą uprawnioną do reprezentacji spółki i nie miał żadnej możliwości przekonania organów skarbowych czy też sądownictwa administracyjnego, składając odwołanie i skargi, że faktura VAT na zakup kruszywa dotyczy faktycznie dokonanego zakupu wykorzystanego przez spółkę na budowę drogi. Dalej odnośnie osób wymienionych w przedłożonej przez niego kopii protokołu wyjaśnił, że M. K. był koordynatorem głównych robót przedstawicielstwa C. Polska, ale według jego wiedzy, już nie pracuje w tej spółce i nie wie co się z nim dzieje. P. B. był z ramienia inwestora przedstawicielem Zarządu Dróg Powiatowych w S., natomiast nieżyjący już M. F. był inspektorem nadzoru i reprezentował Zakład Budownictwa (...). Co do kruszywa dostarczanego przez inne wymienione przez niego podmioty wyjaśnił, że było to zarówno kruszywo naturalne, jak i rozbiórkowe i było ono załatwiane na zlecenie P. S. (1). Dodał, że według jego wiedzy Spółka (...) próbowała załatwić pociąg z kruszywem z firmy (...), ale to się nie udało. Jeśli chodzi o te inne podmioty to one załatwiały kruszywo na. Nadto według posiadanych przez niego informacji kruszywo zakupione przez (...) (...) od firmy (...) pochodziło z prac rozbiórkowych na skrzyżowaniu drogi krajowej nr (...) z drogą R.-W. oraz przebudowy ulicy (...) w R., a dodatkowo S. M. przywoził kruszywo jeszcze z innych budów. Jego zdaniem cena 88,49 złotych za tonę kruszywa rozbiórkowego to dobra cena. Na pewno bilansowało się to z kosztorysem, gdyż cena pierwotnej stabilizacji cementowej wychodziła 132 złote za tonę. Dodał, że cena jednostkowa tony kruszywa 18,50 złotych za tonę wskazywana w dokumencie przedłożonym przez jego obrońcę (k. 250) – w przeciwieństwie do ceny ze spornej faktury – nie zawierała kosztów transportu. Tłumaczył, że wprawdzie kruszywo wskazane w piśmie jego obrońcy jest kruszywem naturalnym, ale trzeba wziąć pod uwagę że rok 2009 był okresem "bumu", kiedy był problem z dostaniem jakiegokolwiek kruszywa, nawet przez firmę (...), która miała swoje spółki córki produkujące kruszywo.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy częściowo jedynie potwierdził sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu.

Dokonując w pierwszej kolejności analizy wyjaśnień T. D. (k. 140-142, 29-230, 606-609) dojść należy do wniosku, że zasługują one na wiarę w tych fragmentach, w których oskarżony opisywał okoliczności zawiązania Spółki (...), pełniących w niej funkcji oraz okresów, w których miało to miejsce. Analogicznie trzeba ocenić twierdzenia oskarżonego na temat okoliczności związanych z zakupem i wykorzystaniem materiału budowlanego, którego dotyczyła faktura nr (...) wystawiona w dniu 29 września 2010 roku przez Firmę Budowlano- (...) K. G. (2) w U.. W tych bowiem zakresie jego oświadczenia procesowe znajdowały potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, a w szczególności zeznaniach świadków w osobach **S. M.** (k. 53-54, 151-154, 170-172, 284-287), **A. S.** (k. 95-96, 155-159, 278-280), **P. S. (1)** (k. 13, 92-94, 159-163, 280-282, 452-454, 561, 571, 631-632), **B. K.** (k. 102-103, 274-277) i **K. G. (2)** (k. 112-113, 283-284) oraz w treści licznych dokumentów, w tym odpisów z KRS (k. 76-78, 290-292). Natomiast nie mogły zostać uznane za zgodne z faktycznym stanem rzeczy wyjaśnienia oskarżonego w tych częściach, w których opisywał on okoliczności pojawienia się w Spółce (...) faktury VAT nr (...) wystawionej w dniu 5 grudnia 2009 roku przez (...) Sp. z o.o. w G.. W tym bowiem zakresie jego oświadczenia procesowe pozostawały w sprzeczności z zeznaniami czterech pierwszych wymienionych wyżej świadków i należało je w związku z tym traktować jako przyjętą przez niego linię obrony.

Przechodząc do szczegółowej oceny dowodów związanych z fakturą VAT nr (...) wystawioną przez (...) Sp. z o.o. w G. wskazać należy w pierwszym rzędzie na dowody, które przekonywały o tym, że spółka ta co najmniej od 2009 roku była

tylko bytem formalnym, nieprowadzącym jakiegokolwiek działalności gospodarczej i pełniła w istocie rolę tzw. „fabryki faktur”, to jest dokumentowała fakturami VAT zdarzenia gospodarcze, które w rzeczywistości nie miały miejsca. Przy czym zeznania **H. Z.** (k. 386-387), **W. R.** (k. 346-347) i **M. R.** (k. 455-456) wyjaśniały okoliczności zawiązania spółki w 2000 roku i na ich podstawie możliwe było ustalenie, że do momentu zbycia w 2006 roku wszystkich udziałów **J. O.** (k. 344-346) nie prowadziła ona jakiegokolwiek działalności gospodarczej. Ta ostatnia zaś informowała, że w okresie posiadania udziałów w spółce prowadziła ona w jej ramach działalność w zakresie handlu materiałami budowlanymi. Wprawdzie odnośnie wskazywanego przez nią czasookresu prowadzenia tej działalności (2004-2006) zachodziła rozbieżność w stosunku do informacji wynikających z pełnego odpisu z KRS (k. 231-233) i dokumentów z akt rejestrowych Spółki (...) (k. 401-435), zapisy w którym wskazywały na to, że posiadała ona udziały w tej spółce w latach 2006-2009, ale ostatecznie świadek nie wykluczała, że tak w istocie mogło być, a co najważniejsze informowała zarazem, iż w 2009 roku zbyła wszystkie udziały w spółce (...), co znajduje odzwierciedlenie zarówno w odpisie z KRS, jak i dokumentach rejestrowych, które dodatkowo pozwoliły doprecyzować, że do zawarcia umowy w tym przedmiocie doszło pomiędzy nimi w dniu 21 kwietnia 2009 roku (k. 416, 417). Przy czym okoliczność tą przyznawał sam **E. B.** (k. 351-354), będąc przesłuchiwanym w 2010 roku przez funkcjonariuszy (...) w sprawie VI Ds. 25/10, ujawniają zarazem, że w Spółce tej był jedynie „figurantem”, został zwerbowany do tego celu przez nieustalone osoby, które raz na jakiś czas przedkładały mu do podpisu różnego rodzaju dokumenty, z którego to tytułu otrzymywał wynagrodzenie. Świadek wskazywał wprawdzie na **K. P.**, jako pracownika spółki, który zajmował się nią podczas jego choroby, ten jednak (k. 531-532), pomimo, że fakt jego zatrudnienia w spółce został potwierdzony informacją z ZUS o/G. (k. 463 i k. 34 załącznika adresowego), początkowo udzielał w tym zakresie wymijających odpowiedzi, a ostatecznie zaprzeczył aby okoliczność tego rodzaju miała w rzeczywistości miejsce. Przy czym mając na uwadze przestępczy proceder, który miał być prowadzony na szeroką skalę w (...) Spółki (...), przyjęć należy, że taka postawa **K. P.** mogła wynikać z jego obawy przed ewentualną odpowiedzialnością karną. Jednocześnie opisywany przez **E. B.** sposób funkcjonowania Spółki (...) został potwierdzony ustaleniami Urzędu Kontroli Skarbowej w G. w postępowaniu kontrolnym nr (...)//11/83/016 (k. 302-318), który dodatkowo wyliczył, że w okresie od kwietnia 2009 roku do marca 2010 roku w imieniu Spółki wystawiono liczne faktury VAT na łączną kwotę 13.432.179,56 złotych, które to ustalenia ostatecznie legły u podstaw wydania przez Dyrektora (...) w G. decyzji z dnia 21 lutego 2012 roku w sprawie (...) (k. 319-335), którą określono należny Skarbowi Państwa od spółki podatek VAT w łącznej kwocie 2.862.046,00 złotych. Z kolei radca prawny **K. G. (1)** (k. 387-388), będąc ustanowionym przez Sąd Gospodarczy z dniem 1 września 2014 roku kuratorem Spółki (...) został zobowiązany do dążenia do powołania jej zarządu, względnie doprowadzenia do jej likwidacji i nie posiadał w związku z tym istotnych informacji z punktu widzenia przedmiotu niniejszego postępowania.

W świetle tych dowodów jasne było zatem, że również faktura VAT nr (...) wystawioną w imieniu (...) Sp. z o.o. w G. na Spółkę (...) miała charakter fikcyjny. Wprawdzie **H. Z.**, **W. R.**, **M. R.** i **J. O.** nie potrafili się odnieść do jej treści, co jest w pełni zrozumiałe, jeśli zważy się, że w dacie jej wystawienia, to jest w dniu 5 grudnia 2009 roku w Spółce (...) nie posiadali już udziałów, ani też nie pełnili żadnej funkcji, zaś **E. B.** na gruncie niniejszej sprawy nie miał sposobności ustosunkowania się do niej, gdyż zmarł w dniu 16 czerwca 2010 roku (k. 369), to jednakże fikcyjność przedmiotowej faktury wynikała przede wszystkim z zeznań **P. S. (1)**, a pośrednio także **B. K.** (k. 102-103, 274-277) i **A. S.** Przy czym z treści faktury wynikało, że Spółka (...) miała świadczyć na rzecz Spółki (...) usługi w zakresie wykonania prac ziemnych i podbudów przy budowie obiektu handlowego (...) przy ul. (...) w S.. Sam oskarżony nie kwestionując faktu zawarcia umowy z (...) Sp. z o.o. w K. na podwykonawstwo w zakresie robót drogowych przy budowie sklepu (...) przy ul. (...) w S. twierdził zarazem, że na budowie pojawiał się wyłącznie celem podpisania protokołów, zaś jej bezpośrednią realizacją zajmował się **P. S. (1)**, a faktury regulował **S. M.** Ostatecznie nie zajął więc stanowiska co do tego, czy Spółka (...) świadczyła na rzecz **BOI (...)** jakiegokolwiek usługi. Analogiczne stanowisko prezentował drugi z ówczesnych członków zarządu Spółki (...) **S. M.** (k. 53-54, 151-154, 284-287), który przekonywał, że nie był zaangażowany w realizację tej inwestycji i nie posiada w związku z tym wiedzy, jakimi wykonawcami spółka posługiwała się do wykonania zleconych jej prac. Przyznał natomiast, że na prośbę **T. D.** najpierw pożyczył spółce 88.000 złotych, a następnie przelał ją na rachunek wystawcy spornej faktury. Tłumaczył przy tym, że nie dziwiła go sytuacja, w której na rachunek rzekomego podwykonawcy przelał jedynie równowartość podatku VAT, gdyż w polskich realiach rynkowych jest to sytuacja nagminna w kontaktach między przedsiębiorcami. Natomiast **P. S. (1)** (k. 13, 92-94, 159-163, 280-282, 452-454, 561, 571, 631-632), który w zakresie prac wykonywanych przy budowie

(...) przy ul. (...) w S. przez Spółkę (...) pełnił funkcję kierownika był doskonale zorientowany jakimi wykonawcami spółka posługiwała się do realizacji tego przedsięwzięcia i był przekonany o tym, że wśród nich nie było Spółki (...). Co więcej z jego wypowiedzi wynikało również, że T. D. na początku 2010 roku wprost informował go, że będzie starał się o załatwienie dodatkowych kosztów dla Spółki, czego urzeczywistnieniem była przedmiotowa faktura, którą według wiedzy świadka wymieniony uzyskał za pośrednictwem ich podwykonawcy M. M. (1) prowadzącego działalność pod firmą PPHU (...) w G.. Z jego twierdzeniami na ten temat korespondowały zarazem zeznania A. S. (k. 95-96, 155-159, 278-280), która nie mając wprawdzie szczegółowej wiedzy na temat podwykonawców Spółki (...) przy realizacji inwestycji przy ul. (...), po zatrudnieniu w spółce natknęła się na przedmiotową fakturę i dziwił ją fakt, że nie ma do niej jakiegokolwiek innej dokumentacji, typowej dla robót budowlanych, jak chociażby protokoły zdawczo-odbiorcze. Pytany o to T. D. początkowo zbywał ją, a następnie oświadczył, że skoro załatwił fakturę, to załatwi również protokoły, kwestię częściowej płatności za nią tłumaczył zaś tym, że „tak się umówił”. Jednocześnie oboje świadkowie twierdzili, że byli świadkami rozmowy telefonicznej, podczas której T. D. uzgadniał z S. M. kwestię zasilenia konta spółki celem zapłaty rzekomemu kontrahentowi równowartości podatku VAT wynikającego z przedmiotowej faktury.

Dokonując oceny wiarygodności zeznań P. S. (1) i A. S. dojdź należy do wniosku, że ich relacje w omawianym zakresie korespondowały ze sobą i wzajemnie się uzupełniały, a nadto były zgodne z logicznym biegiem wypadków. Z drugiej jednak strony nie można tracić z pola widzenia, że są oni małżeństwem, a do tego na różnych etapach również zaangażowali się w działalność Spółki (...), w związku z czym już z tego tylko powodu mogli być zainteresowani w składaniu zeznań obciążających oskarżonego, w szczególności, że jak informował P. S. (1) miał on ujawnić inne jeszcze działania oskarżonego, które w jego ocenie zostały podjęte na szkodę spółki, a o których to zawiadomił organy ścigania. Dodatkowo, co eksponowała obrona (k. 241-249), oboje świadkowie są spowinowaceni z S. M., gdyż jest on małżonkiem córki A. S., co mogło ich skłaniać do przedstawiania wersji zdarzeń, która będzie korzystna dla wymienionego, a obciążająca zarazem dla T. D.. Ten ostatni argument nie może się jednak ostać z dwóch co najmniej powodów. Po pierwsze zestawienie zeznań wymienionych świadków z oświadczeniami procesowymi S. M. prowadzi bowiem do wniosku, że wbrew jego twierdzeniom z ich zeznań wynikało, że zasilając rachunek spółki (...) a następnie przelewając środki na rachunek Spółki (...) mógł on posiadać już wiedzę co do fikcyjności przedmiotowej faktury. Gdyby zatem, zgodnie z poglądem forsowanym przez obronę, ideą przyświecającą świadkom przy składaniu fałszywych rzekomo zeznań obciążających oskarżonego, było oddalenie wszelkich podejrzeń od osoby S. M., to z całą pewnością, nie zawieraliby w nich tego rodzaju sugestii. Po drugie wreszcie na okoliczność przemawiającą za sprawstwem T. D. wskazała w swych zeznaniach prowadząca (...) Spółki (...) **B. K.** (k. 102-103, 274-277), która nie miała żadnych wątpliwości co do tego, że faktura VAT nr (...) została dostarczona do jej kancelarii podatkowej właśnie przez oskarżonego. Przy czym T. D. akurat tej okoliczności zaprzeczał. Charakterystyczne jest przy tym, że również zeznania tego świadka obrona chciała zdyskredytować (k. 246) przekonując, że także on jest spokrewniony z S. M., będąc siostrą jego matki K. G. (2), które to twierdzenie zostało zakwestionowane przez B. K., a zarazem obrona nie wykazała w jakikolwiek sposób prawdziwości postawionej tezy. W tych okolicznościach Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw by zakwestionować wiarygodność zeznań B. K., a jednocześnie ich zestawienie i powiązanie z oświadczeniami procesowymi P. S. (1) i A. S., nie pozostawia żadnych wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego w omawianym zakresie. Sąd miał przy tym na uwadze, że wprawdzie **M. M. (1)** (k. 391-392) potwierdzając swoją znajomość z T. D. i P. S. (1), zaprzeczył zarazem aby miał cokolwiek wspólnego z załatwieniem przedmiotowej faktury dla pierwszego z wymienionych. Należy zauważyć jednak, że gdyby okoliczność tego rodzaju miała w istocie miejsce – jak twierdził to P. S. (1) – to świadek z uwagi na grożącą mu odpowiedzialność karną z całą pewnością nie był zainteresowany jej ujawnieniem. W tym stanie rzeczy jego zeznania nie mogą być traktowane jako dowód podważający wiarygodność twierdzeń P. S. (1).

Jednocześnie wydruk z rejestru zakupów VAT za grudzień 2009 roku Spółki (...) (k. 4-5) jednoznacznie dowodzi, że faktura VAT nr (...) została uwzględniona w tym zestawieniu, zaś deklaracji VAT-7 dla podatku od towarów i usług za miesiąc wrzesień 2010 roku (k. 7-8) daje podstawy do twierdzenia, że w efekcie doszło również do złożenia w Drugim Urzędzie Skarbowym w G. nierzetelnej deklaracji.

Odmiennej z kolei oceny wymagała sytuacja związana z fakturą VAT nr (...) z dnia 29 września 2010 roku wystawioną przez Firmę Budowlano- (...) K. G. (2) z siedzibą w U.. Oskarżenie w tym zakresie opierało się na tezie, że wobec pewnych rozbieżności występujących w zeznaniach K. G. (2) oraz S. M. co do okoliczności wystawienia przedmiotowej faktury, jej podpisania, pochodzenia objętego nią materiału, jego transportu oraz rozbieżności pomiędzy wyjaśnieniami oskarżonego i zeznaniami P. S. (1) i A. S. co do obecności T. D. przy rozmowach dotyczących zakupu kruszywa, należało poczynić, że również ten dokument był fikcyjny i nie odzwierciedlał rzeczywistego zdarzenia gospodarczego.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego z tego rodzaju twierdzeniem nie sposób się zgodzić. Po pierwsze, jak już wcześniej wspomniano, wyjaśnienia T. D. (k. 140-142, 607-608) oraz zeznania świadków w osobach **S. M.** (k. 53-54, 151-154, 170-172, 284-287), **A. S.** (k. 95-96, 155-159, 278-280), **P. S. (1)** (k. 13, 92-94, 159-163, 280-282, 452-454, 561, 571, 631-632), **B. K.** (k. 102-103, 274-277) i **K. G. (2)** (k. 112-113, 283-284), wykazują w omawianym zakresie taki stopień spójności, że wobec drobnych, a do tego dotyczących drugorzędnych kwestii, rozbieżności eksponowanych przez oskarżyciela, należy je uznać za zgodne z faktycznym stanem rzeczy. Wynikało z nich bowiem, że (...) Sp. z o.o. w G., będąc podwykonawcą Spółki (...) przy remoncie drogi R.-W. pozyskało od Firmy Budowlano- (...) K. G. (2) z siedzibą w U. rozbiórkowe kruszywo betonowe, które zostało wykorzystane do realizacji tego zadania, pochodziło zaś z różnego rodzaju miejsc, gdzie prace budowlane wykonywał drugi z wymienionych podmiotów.

Natomiast współpracujący z (...) w U. w ramach umowy o dzieło (k. 46) **A. B. (1)** (k. 128-130, 389-390) nie posiadał wiedzy, czy firma ta dysponowała kruszywem rozbiórkowym z poszczególnych budów, jak też czy zostało ono wykorzystane na podbudowę drogi R.-W., jak informował zarazem zagadnienia tego rodzaju nie pozostawały w zakresie jego obowiązków. Podobnie rzecz się miała w przypadku **A. B. (2)** (k. 109-110) odbywającego w 2010 roku w ramach w/w firmy praktyki studenckie. Choć jak twierdził, nadzorował prace budowlane przy przebudowie drogi R.-W., to jednakże nie był zorientowany kto i jakiego rodzaju zapewniał materiały budowlane do realizacji tej inwestycji. Z kolei reprezentujący Spółkę (...) **G. K.** (k. 454-455) potwierdzając udział (...) Sp. z o.o. w przebudowie w/w drogi oraz będąc przekonany, że do inwestycji tej było używane kruszywo nie był w stanie określić jego rodzaju i pochodzenia, tłumacząc swoją niewiedzę w tym zakresie faktem pojawienia się na budowie w momencie, w którym położone już były dwie warstwy bitumiczne. Również **D. D. (2)** (k. 578-580) będący dyrektorem oddziału Spółki (...) w K. i z tego tytułu nadzorującym przebudowę drogi R.-W. potwierdził udział w tym przedsięwzięciu (...) Sp. z o.o. Dopuszczał zarazem możliwość, że to ta spółka zapewniała kruszywo na zrealizowanie powierzonego jej odcinka, zakładał jednak, że było to kruszywo naturalne, a nie betonowe pochodzące z rozbiórki. Natomiast **I. P.** (k. 587-588), który w ramach prowadzonej w tamtym czasie działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo (...) w R. był podwykonawcą (...) Sp. z o.o. przy przebudowie drogi R.-W. informował, że kruszywo było dostarczane przez Spółkę (...) i był to materiał naturalny, przyznawał jednak zarazem, że nie realizował całego odcinka drogi powierzonego wymienionej spółce.

W przekonaniu Sądu w oparciu o zeznania wymienionych świadków nie można było czynić stanowczych ustaleń co do tego, czy i jakiego rodzaju kruszywo zostało dostarczone przez Spółkę (...) do przebudowy drogi R.-W., gdyż nie artykułowali oni w tym zakresie jednoznacznych wypowiedzi.

Sąd oparł się w tej mierze na bardziej obiektywnych dowodach jakimi są dokumenty. I tak w pierwszej kolejności wskazać należy na umowę nr (...) z dnia 6 września 2010 roku pomiędzy (...) Sp. z o.o. a (...) Sp. z o.o. z załącznikami (k. 467-525), z której jednoznacznie wynikało, że Spółka (...) była podwykonawcą Spółki (...) przy realizacji inwestycji dotyczącej przebudowy drogi powiatowej R.-W.. Przy czym § 3 umowy przewidywał jak zasadę możliwość wykorzystania przez Spółkę (...) własnych materiałów. Jednocześnie zapisy pomieszczone w załącznikach do umowy zawierały informację na temat wykonania podbudowy drogi z kruszywa łamanego bez określenia jego frakcji i rodzaju. Jednocześnie dokumenty dotyczące współpracy (...) w U. z (...) Sp. z o.o. w G. przy przebudowie drogi R.-W. (k. 29-34, 38-41), informacja z Zarządu Dróg Powiatowych (k. 298-299), kopia faktury VAT nr (...) (k. 568 i k. 53 załącznika adresowego), kopia protokołu odbioru robót (k. 569 i k. 54 załącznika adresowego), nie pozostawiały żadnych wątpliwości co do tego, że spółka ta faktycznie brała udział w przebudowie przedmiotowej drogi i wykorzystywała do

tego celu również innych podwykonawców. Z kolei pisemne informacje ze Spółki (...) (k. 371, 541), były częściowo wewnętrznie sprzeczne, gdyż z jednej strony wskazywała ona, że we własnym zakresie zabezpieczyła całość kruszywa niezbędnego do przebudowy drogi i było to wyłącznie kruszywo mineralne, wydatkując na ten cel kwotę 158.460,65 złotych, z drugiej zaś strony informowała, że kwota ta dotyczyła 2.935 Mg kruszywa, a całość tego materiału zużytego do inwestycji wynosiła 41.255 Mg, co oznacza, że w istocie spółka ta jedynie w nieznaczącej części zabezpieczyła niezbędny kruszywo. Natomiast protokół uzyskany z Zarządu Dróg Powiatowych w S. sporządzony w dniu 1 września 2010 roku przez przedstawicieli podmiotów uczestniczących w przebudowie drogi R.-W. jednoznacznie dowodzi tego, że podmioty te rozważały możliwość użycia kruszywa rozbiórkowego tzw. destruktu. Przy czym jak tłumaczył oskarżony wynikało to z niekorzystnych warunków atmosferycznych, to jest obfitych opadów (k. 598), które praktycznie uniemożliwiały wykonanie cementowej warstwy podbudowy. Jednocześnie fakt sporządzenia przedmiotowego protokołu i zapadłe ustalenia poza oskarżonym potwierdziły pozostałe osoby wymienione w jego treści, które na ta okoliczność zdołał przesłuchać Sąd, to jest P. S. (1) (k. 631-632), **P. B.** (k. 633) – jako przedstawiciel Zarządu Dróg Powiatowych w S. oraz **M. K.** (k. 634-635) – jako przedstawiciel Spółki (...). Przy czym ten ostatni przyznał zarazem, że na kilku odcinkach drogi do jej podbudowy faktycznie użyto kruszywa stanowiącego tzw. destruktu. Jeśli pod uwagę weźmie się dodatkowo fakt, że twierdzenie oskarżonego i P. S. (1), co do wynajmowania od Gminy K. placów do składowania kruszywa w pobliżu przebudowywanej drogi został potwierdzony przez ten podmiot stosowną umową (k. 616-619), to nie może budzić wątpliwości fakt, że również Spółka (...) dostarczyła część kruszywa, które zostało wykorzystane przy realizacji inwestycji, a tym samym czyni wiarygodnym twierdzenie o zakupie tego materiału od (...) w U..

Tak więc w zakresie w jakim w skardze publicznej zarzucono T. D. posłużenie się fakturą VAT nr (...) wystawioną przez (...) z U., jako niedokumentującą rzeczywistego zdarzenia gospodarczego i w konsekwencji nierzetelne prowadzenie rejestru zakupów VAT oraz złożenie nierzetelnej deklaracji VAT-7 dla podatku od towarów i usług za miesiąc październik 2010 roku, skargę tą należało uznać za niezasadną, co w konsekwencji skutkowało usunięciem tego zapisu z opisu czynu.

Dokonując oceny prawnej zachowania oskarżonego dotyczącego faktury VAT nr (...) wystawionej w dniu 5 grudnia 2009 roku przez (...) Sp. z o.o. w G. stwierdzić należy, że dostarczając ten dokument do (...) Sp. z o.o. posłużył się nierzetelną, bo nieodzwoiercedlającą rzeczywistego zdarzenia gospodarczego, fakturą w rozumieniu art. 62 § 2 k.k.s. Z kolei je ujęcie w rejestrze zakupów VAT za grudzień 2009 roku wyczerpywało znamiona przestępstwa skarbowego z art. 61 § 1 k.k.s., nie może bowiem budzić wątpliwości fakt, że przedmiotowy rejestr zakupów VAT stanowi księgę w rozumieniu art. 53 § 21 pkt 4 k.k.s. Bez znaczenia jest przy tym okoliczność, że oskarżony wpisu w rejestrze nie dokonał osobiście, skoro czynność ta była naturalną konsekwencją przedstawienia przez niego spornej faktury. Następnie uwzględnienie transakcji objętej przedmiotową fakturą w deklaracji VAT-7 dla podatku od towarów i usług, która przedłożona została w Drugim Urzędzie Skarbowym w G. – przy uwzględnieniu kwoty podatku narażonej na uszczuplenie w wysokości 88.000 złotych – wyczerpywało znamiona przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 k.k.s. Jasnym jest bowiem, że choć to nie T. D., a księgowa B. K. w ramach zleconych jej przez (...) Sp. z o.o. czynności, sporządziła deklarację, to w ten sposób urzeczywistniony został jego zamiar pomniejszenia podatku należnego wyliczonego w deklaracji o podatek naliczony wynikający z faktury VAT nr (...). W świetle tych okoliczności nie może zarazem budzić wątpliwości fakt, że w tym zakresie T. D. działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, gdyż w istocie jego zachowanie sprowadzało się do celowego podania nieprawdy przed organem podatkowym w celu uszczuplenia należności podatkowej. Jednocześnie przedsięwzięcie przez oskarżonego opisanych działań w pewnej sekwencji o bliskich więzach czasowych, a zarazem ukierunkowanych na założonych z góry cel w postaci doprowadzenia do uszczuplenia należności podatkowej, a więc realizowanych w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uzasadniało ich potraktowanie jako jednego czynu zabronionego w rozumieniu art. 6 § 2 k.k.s.

Mając na uwadze powyższe, **Sąd uznał za oskarżonego za winnego tego, że** w okresie od 5 grudnia 2009 r. do 25 stycznia 2010 r. w S. i G., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, posłużył się fakturą VAT: nr (...) z dnia 5 grudnia 2009 roku wystawioną przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. (wartość netto 400.000,00 złotych, podatek VAT 88.000,00 złotych), która nie dokumentowała rzeczywistego zdarzenia

gospodarczego oraz nierzetelnie prowadził w tym zakresie rejestry zakupów VAT za miesiąc grudzień 2009 roku, co skutkowało złożeniem w II Urzędzie Skarbowym w G. nierzetelnej deklaracji dla podatku od towarów i usług (...) -7 za miesiąc grudzień 2009 roku oraz narażeniem na uszczuplenie podatku od towarów i usług w miesiącu styczniu 2010 r. w kwocie 88.000,00 złotych, tj. przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 k.k.s. w zbiegu z art. 62 § 2 k.k.s. oraz art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

Przystępując do wymiaru kary Sąd miał na względzie wszelkie okoliczności zarówno o charakterze obciążającym, jak i łagodzącym.

W tym kontekście zauważyć należy, że stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu jest dość znaczny. Wszak w krótkim czasie po rozpoczęciu prowadzenia w (...) Spółki (...) wspólnie z S. M. działalności gospodarczej, pojawił się u niego zamiar działania nieuczciwego i to z pokrzywdzeniem Skarbu Państwa. Dodatkowo na jego niekorzyść przemawiał fakt, że fikcyjną fakturę pozyskał od podmiotu stanowiącego typową „fabrykę faktur” wpisując się w ten sposób w ten proceder i utwierdzając osoby parające się nim w zapotrzebowanie na tego rodzaju „usługi” oraz ich opłacalność.

Natomiast jako okoliczność o charakterze łagodzącym dla oskarżonego Sąd uznał jego dotychczasową niekaralność.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd doszedł do wniosku, że wystarczającą w stosunku do oskarżonego karą, współmierną zarówno do stopnia jego winy, jak i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, będzie najłagodniejsza według kodeksowej gradacji kara grzywny w ilości 100 (stu) stawek dziennych po 100 (sto) złotych każda, wymierzona na podstawie art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. Przy czym ustalając liczbę stawek dziennych Sąd wziął po uwagę stopień zawinienia oraz społeczną szkodliwość czynów popełnionych przez oskarżonego, zaś określając wartość stawki dziennej Sąd kierował się – stosownie do treści art. 23 § 3 k.k.s. – dochodami sprawcy, jego warunkami osobistymi, rodzinnymi, stosunkami majątkowymi oraz możliwościami zarobkowymi, dochodząc do wniosku, że oskarżony będzie w stanie uiścić grzywnę na tak ustalonym poziomie, osiąga bowiem regularne dochody z tytułu zatrudnienia. W przekonaniu Sądu wymierzona oskarżonemu kara spełni zamierzone jej cele w zakresie indywidualnego i zapobiegawczego oddziaływania na oskarżonego, jak też w zakresie oddziaływania społecznego, wpływając przede wszystkim na kształtowanie społecznie pożądanych postaw.

Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądzone od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w części, to jest w zakresie w jakim dotyczyły one wyjaśnienia okoliczności związanych z fakturą VAT nr (...), w kwocie 1.236,10 złotych, w tym z mocy art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku (Dz. U. 1973 r., Nr 27, poz. 152) 1.000 złotych tytułem opłaty, w pozostałym zaś zakresie, przy uwzględnieniu art. 624 § 1 k.p.k. in fine, z kosztów tych oskarżonego zwolniono (w części dotyczącej ustaleń związanych z fakturą VAT nr (...)), uznając, że z uwagi na nieprzypisanie oskarżonemu zarzucanego mu czynu w pełnym zakresie, przemawiają za tym względy słuszności.

S., dnia 9 listopada 2016 r.

SSR Krzysztof Obst